

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 810/2015
27.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца Д.П. из Б., чији је пуномоћник Н.Н., адвокат из Б., против туженог ГСП Б. из Б., ради поништаја анекса уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2013/14 од 06.11.2014. године, у седници одржаној 27.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2013/14 од 06.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2774/12 од 01.04.2014. године одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконит Анекс 1 бр. 2/1006 од 26.04.2012. године, решење туженог о отказу уговора о раду тужиоцу бр. 17/190 од 17.05.2012. године, да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад, као и да му накнади трошкове поступка.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 2013/14 од 06.11.2014. године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду. Истом пресудом је одбио захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11) Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је по уговору о раду закљученим са туженим 22.06.2006. године обављао послове контролора у Служби за контролу возних исправа. Одлуком Управног одбора туженог од 27.01.2012. године покренут је поступак утврђивања вишка запослених, а на седници одржаној 18.04.2012. године Управни одбор туженог донео је Програм решавања вишка запослених у Служби за контролу возних исправа. Градска управа Града Београда, Секретаријат за саобраћај - Дирекција за јавни превоз и Конзорцијум у чијем саставу је А.С.Т., закључили су уговор за успостављање и обезбеђење функционисања система за наплату карата и управљања возилима у јавном превозу у Београду 20.09.2010. године, којим су послови наплате карата и контроле путника изузети из надлежности туженог, након чега је Правилником о изменама Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији послова у ГСП Београд брисана Служба за контролу возних исправа и сви послови у тој служби, због чега је престала у потпуности потреба за њиховим обављањем. Програмом су утврђене мере за решавање вишка запослених и то: премештај на друге послове у предузећу и на рад код другог послодавца А.С.Т.. Премештај на друге послове у предузећу односи се на четири категорије запослених: на запослене који имају више од 20 година радног стажа у предузећу, запослени који имају утврђену инвалидност, опасност од настанка инвалидности и здравствене сметње без обзира на радни стаж, запослене са високом стручном спремом, с обзиром да ова категорија запослених није обухваћена споразумом закљученим са А.С.Т. и запослени који имају „Д категорију“ и способни су за обављање послова возача аутобуса и тролејбуса. За остале запослене послодавац је обезбедио меру рад код другог послодавца на основу Споразума од 14.03.2012. године закљученог са А.С.Т.. Предлог програма решавања вишка запослених претходно је достављен репрезентативним синдикатима код туженог послодавца и Националне службе за запошљавање које су на тај предлог доставиле своје мишљење. У складу са мерама за запошљавање вишка запослених утврђеним назначеним Програмом, тужени је 26.04.2012. године тужиоцу доставио понуду за закључење анекса уговора о раду на другим пословима код другог послодавца, а истог дана су закључили Анекс 1. уговора о раду од 22.06.2006. године за премештај на посао код другог послодавца. Након закључења анекса тужени је донео решење о отказу уговора о раду од 17.05.2012. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду са Анексом број 1, због премештаја на други посао код другог послодавца и одређено је да му радни однос престаје са 20.05.2012. године. Дана 21.05.2012. године тужилац је ступио на рад код А.С.Т..

По схватању овог суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев у целости, дајући у својим одлукама довољне и јасне разлоге које у свему као правилне и потпуне прихвата и ревизијски суд.

Наиме, рад код другог послодавца према правилима из члана 155. став 1. тачка 5. Закона о раду представља једну од мера за запошљавање вишка запослених које послодавац утврђује Програмом решавања вишка запослених, када је под условима из члана 153. истог закона дужан да донесе такав Програм, а према правилима из члана 171. став 1. тачка 4. закона представља разлоге из којих послодавац запосленом може да понуди измену уговорених услова рада.

У конкретном случају, Програмом решавања вишка запослених у Служби за контролу возних исправа код туженог утврђено је да вишак запослених представља свих 114 запослених у тој Служби, јер су сви послови у служби за контролу возних исправа престали да постоје, а у спровођењу мера за решавање вишка запослених утврђених Програмом решавања вишка запослених у Служби за контролу возних исправа код туженог, послодавац је тужиоцу понудио закључење Анекса уговора о раду и то рад код другог послодавца, у понуди за закључење тог Анекса запосленом у писаном облику доставио разлоге за понуду, рок у коме запослени треба да се изјасни и предочио му правне последице које могу да настану одбијањем понуде. Одбијање закључења анекса уговора о раду у смислу члана 171. став 1. тачка 4. Закона о раду, према правилима из члана 179. тачка 7. разлог је из ког се запосленом може отказати уговор о раду, па је послодавац законито спровео процедуру измене уговорених услова рада када је у понуди за закључење Анекса уговора о раду запосленом предочио последице из члана 179. став 1. тачка 7. Закона о раду које могу настати одбијањем понуде. У датој ситуацији постојали су оправдани разлози за измену уговорених услова рада. Околност да се у заглављу Анекса уговора о раду тужени позвао на члан 171. став 1. тачка 2. Закона о раду, а не на правило из члана 171. став 1. тачка 4. Закона о раду, не представља разлог који закључење Анекса чини незаконитим.

По схватању овог суда, тужени је запосленом који је вишак обезбедио остваривање права из члана 155. став 1. тачка 5. Закона о раду и то рад код другог послодавца, па је законито и оспорено решење којим је тужиоцу из овог разлога отказан уговор о раду, при чему је без значаја околност да се у заглављу оспореног решења тужени позвао на правило из члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**